

சமூகத் தடையும்
அதைத் தீர்க்கும் வழியும்

பம்பாயில் 1945, மே 6-ம் தேதி நடைபெற்ற
அகில இந்திய செடியூல்டு வகுப்பினர்
மாநாட்டில் ஆற்றிய உரை
சமூகத் தடையும்
அதைத் தீர்க்கும் வழியும்

தலைவர் அவர்களே,

அகில இந்திய செடியூல்டு வகுப்பினர் பெடரேஷனின் ஆண்டு விழா நிகழ்ச்சியில் உரை நிகழ்த்த என்னை அன்புடன் அழைத்தமைக்கு நான் மிகவும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளேன். செடியூல்டு வகுப்பினர் மாபெரும் எண்ணிக்கையில் இங்கு அண திரண்டிருப்பது கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பெடரேஷன் நிறுவப்பட்டு மிகக் குறைந்த காலமே ஆகிறது என்பதைக் கணக்கில் கொண்டால், எல்லாச் சான்றுகளின்படி, அதன் வளர்ச்சி மகத்தானது என்று தோன்றுகிறது. இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள செடியூல்டு வகுப்பினர் அனைவரும் பெடரேஷனின் பின்னே அணி திரண்டுள்ளனர் என்பதும், தங்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் ஒரே ஸ்தாபனமாக பெடரேஷனை உருவாக்க வேண்டுமென உறுதிப்பூண்டுள்ளனர் என்பதும் மறுக்க முடியாததாகும். நமது ஸ்தாபனம் எதிர்நோக்கிய அளவிடற்கரிய இடையூறுகளை முழுவதுமாகக் கணித்தால்தான், மிகக் குறுகிய காலத்தில் பெடரேஷன் அடைந்துள்ள வளர்ச்சியை முழுமையாக மதிப்பீடு செய்ய முடியும். பொய்யான பசப்பு வார்த்தைகள் மூலமும், நம் மக்களைச் சிக்க வைக்கும் மற்ற அரசியல் கட்சிகளின் இடைத்தரகர்கள் உள்ளனர். நம் மக்கள் அறியாமையில் உழல்கின்றனர்.

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த காலத்தின் நெருக்கடியான தன்மையை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. தங்களின் அரசியல் இலட்சியங்களை அடைவதற்கு நமது ஸ்தாபனத்தின் முக்கியத்துவத்தை அவர்கள் உணரவில்லை. நம் கையில் போதிய துணை வளங்கள் இல்லை என்பது துயரத்திற்குரியதாகும். நம்மிடம் பணம் இல்லை; பத்திரிகைகள் இல்லை. மிக இரக்கமற்ற கொடுங்கோன்மைக்கும் அடக்குமுறைக்கும் தினம் தினம் இந்தியா முழுவதிலும் உட்படுத்தப்படுகிறார்கள் நம் மக்கள்;

இவை பத்திரிகைகளில் வெளிவருவதேயில்லை. சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகள் பற்றி நமது கருத்துகள் வெளிவராதபடி ஒரு திட்டமிட்ட சதி மூலம் பத்திரிகைகள் முழுமுனைப்புடன் இருட்டடிப்புச் செய்கின்றன. நமது மக்களுக்கு உதவியளிப்பதற்கு,

விளக்கிப் பிரசாரம் செய்து அவர்களையு ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்டுவதற்குத் தேவையான ஒரு அமைப்பு தொடர்ந்து செயலாற்றுவதற்கான நிதி நம்மிடம் இல்லை.

நாம் எதிர்த்துச் சமாளிக்க வேண்டிய தடங்கல், சிரமங்கள் இவை. இந்த ஸ்தாபனத்தைக் கட்டி வளர்க்க விடாப்பிடியாகவும் சுயநலமற்றும் நம் ஊழியர்கள் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது தான், இந்த கஷ்டங்களையும் சமாளித்து நமது பெடரேஷன் இந்த அளவில் வளர்ச்சி பெற்றதற்கு முற்றிலும் காரணமாகும். பம்பாய் நகர செடியூல்டு வகுப்பினர் பெடரேஷன் தலைவர் திரு.கண்பத் மஹாதேவ் ஜாதவ் ஆற்றிய அரும் பணிக்காக, அன்னாரைப் பாராட்டுவதற்கு நீங்கள் அனுமதிப்பீர்கள் என நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். பணிகளைத் திட்டமிட்டு செயல்படுத்த போற்றற்குரிய ஆற்றலை அவர் பெற்றிருக்கிறார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த விழாவின் வெற்றிக்கு மிகப் பெருமளவு காரணம் அவருடைய முயற்சிகளும் அவரது சகாக்களின் முயற்சிகளுமேயாகும்.

சாதாரணமாக, இத்தகைய விழா நிகழ்ச்சிகளில், செடியூல்டு வகுப்பினரின் சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகள் பற்றி நான் பேசியிருப்பேன். நமது மக்களும் அதைத்தான் எதிர்பார்ப்பார். ஒரு குறிப்பிட்ட சாரார் மட்டுமே சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பொருள் பற்றிய விவாதத்தில் நான் ஈடுபடப் போவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக, பொதுப்படையான பரந்த அளவில் ஈர்ப்புப் பெறக் கூடிய ஒரு பொருள் பற்றி, அதாவது இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பொதுக் கோட்பாடுகள், வடிவம் பற்றி பேச விழைகிறேன்.

என் முடிவின் காரணங்களை விளக்கிக் கூற வேண்டியது அவசியமாகும். செடியூல்டு வகுப்பினரின் இயக்கத்திற்குத் தலைமையேற்று அதன் அன்றாடப் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கும் பொறுப்பு தற்பொழுது என் தோள்கள் மீது இல்லை. நான் வசிக்கும் பதவியின் காரணாக, அதிலிருந்து நான் விடுபட்டிருக்கிறேன்; அதை எடுத்துக் கொள்ளும் விருப்பமும் எனக்கில்லை. செடியூல்டு வகுப்பினருக்கு மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட, அதாவது ஒரு பிரிவு மக்கள் மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட பொருள் பற்றி நான் எடுத்துக் கொள்ளாததற்கு இது ஒரு காரணம்.

செடியூல்டு வகுப்பினர் சுயநலக்காரர்கள் என்றும் தங்களைப் பற்றி மட்டுமே அக்கறை கொண்டவர்கள் என்றும் அடிக்கடி குற்றம் சாட்டப்படுகின்றனர். நாட்டின் அரசியல் பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகள் அவர்களிடம் இல்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்தக் குற்றச்சாட்டு முற்றிலும் தவறானதாகும்; அது உண்மையெனில், தீண்டப்படாதார் மட்டுமே அந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கு உட்பட்டவராகமாட்டார்கள். இந்தியாவில் மிகப்பெரும்பான்மை மக்கள் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை வழங்குவதில்லை. ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்திக்கக் கூடியவர்கள் இல்லை என்பது இதற்குக்

காரணமல்ல. ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகள் அனைத்தும் அடைபட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பொதுவாக காங்கிரசிலிருந்து வெளிப்படும் யோசனைகளைத் தவிர வேறெதுவும் மதிக்கப்படவோ, ஏற்றுக் கொள்ளப்படவோகூடாது என்கிற நீண்டகாலத் தொடர்ந்த பிரசாரம் மக்கள் மனங்களில் ஆழப்பதிய வைக்கப்பட்டுள்ளதே அதற்குக் காரணமாகும். இந்த நாட்டின் ஆக்கபூர்வமான எல்லாச் சிந்தனையையும் இது தான் சாகடித்துவிட்டது.

நாட்டின் பொதுவான அரசியல் முன்னேற்றத்திற்கான ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை - அவற்றை நாடு பரிசீலிக்கத் தயார் என்றால்-முன் வைக்கும் ஆற்றலை செடியூட்டு வகுப்பினர் பெற்றுள்ளனர் என்பதை ஐயமுற எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் அவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு மறுக்கப்பட வேண்டும். பொதுவான அக்கறையுள்ள இந்தப் பொருளை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஏன் எடுத்துக் கொண்டேன் என்பதற்கு இரண்டாவது காரணம் மேற்சொன்னதாகும்.

2

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும் பொறுப்பு

அரசியல் அமைப்பு சம்பந்தமாக என் மனதிலுள்ள ஆலோசனைகளைத் திட்டவட்டமாக முன் வைக்கும் முன், இரண்டு அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்ப விரும்புகிறேன். முதலாவது, இந்தியாவுக்கு ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை யார் உருவாக்க வேண்டும்? இந்தக் கேள்வியை எழுப்பவேண்டிய அவசியம் என்ன? முட்டுக்கட்டை நிலைக்குத் தீர்வுகண்டு இந்தியாவுக்குப் பிரிட்டிஷ் அரசு ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கணிசமான மக்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் கூட அத்தகைய எண்ணம் முற்றிலும் தவறானது என்பதை அம்பலப்படுத்த வேண்டும். பிரிட்டிஷ் அரசால் உருவாக்கப்பட்டு இந்தியர்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் கடந்த காலத்தில் போதுமானதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இந்தியர்கள் தொடர்ந்து ஆரவாரத்துடன் கோரிக் கொண்டிருக்கும் எதிர்கால அரசியல் சட்டத்தின் தன்மையை மனதில் கொண்டால், திணிக்கப்படும் ஒரு அரசியல் சட்டம் பயனற்றது என்பது தெளிவாகும்.

முந்தைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களுக்கும் எதிர்கால இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கும் இடையே அடிப்படையான வேறுபாடு உள்ளது; இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க பிரிட்டிஷாரை இன்னமும் எதிர்பார்ப்பவர்கள் இந்த வேறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை எனத் தோன்றுகிறது. வேறுபாடு என்னவெனில் முந்தைய அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள், நிர்வாக

முறிவு எழுவதைச் சமாளிக்க விதிக்கூறு வகுத்தன. எதிர்கால இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் அத்தகைய முறிவு நிலை (breakdown) குறித்து விதிப்பிரிவு இருக்க முடியாது.

முறிவு நிலை பற்றிய விதிக்கூறுகளை இந்திய மக்கள் எதிர்த்து இகழ்ந்துரைக்கின்றனர்: (இப்பொழுது இருக்கும் அத்தகைய பிரிவு 1935-ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு சட்டத்தின் அபகீர்த்தியான 93-ஆவது பிரிவாகும்). அதற்குக் காரணம், அச்சட்டத்தில் அந்தகைய பிரிவு எதற்காக, எவ்வாறு இடம்பெற்றது என்பதை அறிந்திலர். அவர்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் அரசியல் வாழ்வை முறைப்படுத்தும் இரு அடிப்படை அம்சங்களைப் புரிந்து கொண்டால் அதன் முக்கியத்துவம் தெளிவாகும். முதலாவது அம்சம், அரசுச் சமுதாயத்திற்குச் சட்டமும் ஒழுங்கும் மருந்தாகும்; அரசுச் சமுதாயம் நோய்வாய்ப்பு பட்டால், இந்த மருந்து கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த அம்சம் மிக முக்கியமானது; இதைக் (மருந்தைக்) கொடுக்கத் தவறிவிட்டால், சமுதாயத்திற்கும், நாகரிகத்திற்கும் எதிராக இழைக்கப்படும் குற்றம் என்று கருதப்படும். இரண்டாவது அம்சம்; எந்த அரசாங்கத்திற்கும் ஆட்சி செய்வதில் ஏகபோக உரிமை கிடையாது என்றபோதிலும், ஆட்சி செய்வதற்கு – அதாவது சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துவதற்கு – ஒரு அரசாங்கம் அவசியம்; அதாவது அதைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட அரசு அதன் இடத்தை ஏற்கும்வரை நிர்வாக நிலைகுறைவைச் சமாளிப்பதற்கான விதிமுறை இவ்விரு நோக்கங்களுக்கும் பயன்படுகிறது. எனவே மக்களுக்கு அமைதியும் சாந்தியும் அளிக்க இவ்விதிப்பிரிவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நூட்டை வன்முறையிலிருந்து காப்பாற்றக்கூடிய ஒரே ஒரு கருவி இதுதான். அரசியல் அமைப்பு ரீதியான அரசாங்கம் தோல்வியுறும்போது, நிர்வாகம் நிலைபெறுவதற்காகவேனும் முறிவைப் பற்றிய சட்டப்பிரிவு அவசியமாகிறது.

சென்ற காலத்தில், அரசியல் அமைப்பின் கீழ் இயங்கும் அரசாங்கத்திற்கும், அது தோல்வியுறும்போது அதன் இடத்தை ஏற்க சட்டத்தின்படி அமையும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு ஒரு நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதொன்றே. இது ஏன் சாத்தியமெனில், இந்தியர்களுக்கு அரசியல் அமைப்பு அரசு அமைக்கும் உரிமையைச் சட்டப்படி அரசாங்கம் அமைக்கும் உரிமையைப் பிரிட்டிஷ் அரசு வழங்கிய அதேசமயம், அரசியல் அமைப்பு அரசாங்கம் தோல்வியுற்றால் அரசாட்சி செய்யும் உரிமையைத் தனக்கே வைத்துக் கொண்டது. எதிர்கால இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இத்தகைய வேறுபாட்டிற்கு, இடமளிக்க முடியாது.

அரசியல் அமைப்பு அரசாங்கத்தை அடையும் உரிமையை இந்தியர்களுக்கு வழங்கும் பிரிட்டிஷ் அரசு, அந்த அரசு இயங்குவதில் நிலைகுலைவு உரிமையையும்

பிரிட்டிஷாதே வைத்துக் கொள்வது சாத்தியமாகாது. குாரணம் மிக தெளிவானது. முன்பு உருவாக்கப்பட்ட இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்கள் இந்தியாவை ஒரு டொமினியமாகக் கருதவில்லை. இனி இந்தியா ஒரு டொமினியனாக இருக்கும் என்ற ஊகத்தின் அடிப்படையில் எதிர்கால அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்படும்.

முறிவு நிலை பற்றிய சட்டப் பிரிவு அல்லது அரசியல் அமைப்புப்படி உருவாகும் அரசாங்கம் நிலைகுலையும்போது, ஆதிக்க அரசு அதன் இடத்தை ஏற்கக்கூடும் என்பதை டொமினியன் அந்தஸ்து பெறாத நாட்டின் விஷயத்தில் ஒப்பீடு செய்ய முடியும். ஆனால் ஒரு டொமினியனைப் பொறுத்தவரை இவ்விரு நிலைகளை ஒத்திணைக்க முடியாது. டொமினியன் அல்லது ஒரு சுதந்திர நாட்டைப் பொறுத்தவரையும் கூட ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இயங்கும் அரசாங்கமா அல்லது ஆட்சியை எதிர்த்த மக்கள் எழுச்சியா என்ற இரண்டில் ஒன்று தான் சாத்தியம்.

இதன் பொருள் என்ன? ஒரு இந்திய டொமினியனுக்குக்கான அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் வரையப்படும்போது 'நாட்டில் நிலைகுலைவு ஏற்படும் சாத்தியபாடு உண்டு' என்ற அடிப்படையில் இயற்ற முடியாது. இதை வேறுவிதமாகச் சொல்வதென்றால், 1) உருவாக்கப்படும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் எல்லோருடைய கீழ்ப்படிதல் மட்டுமின்றி, அவர்களாத நன்மதிப்பையும் பெரும் வகையில் அமைய வேண்டும்.

எல்லோரும், அனைவரும், இந்திய அரசியல் வாழ்வில் உள்ள அனைத்து முக்கிய அடிப்படைக் கூறுகளும், அரசியமைப்புச் சட்டத்திற்கு ஆதரவும் காப்பும் அளிக்க வேண்டும். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இந்தியர்களால் இந்தியர்களுக்காக, இந்தியர்களின் மனமார்ந்த ஒப்புதலைப் பெற்று உருவாக்கப்பட்டால்தான் இது கைகூடும். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரால் திணிக்கப்படுமானால், அதை ஒரு பிரிவினர் ஏற்றுக் கொண்டும் மற்றொரு பிரிவினர் எதிர்ப்பும் தெரிவித்தால், அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமான பிரிவுகள் ஆட்சிகள் எழும்; அவை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை அமுலாக்குவதற்குப் பதிலாக அதைத் தகர்ப்பதற்கான சக்தியாக அமைந்துவிடும். அத்தகைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு ஆதரவும் காப்பும் அளிக்க வேண்டும். அரசியல் அமைப்புச்சட்டம் எதிரான கட்சி, அதை அழிப்பதுதான் தனது ஒரே கடமை என்று கருதி, அதனை அமுல்படுத்திவரும் கட்சிக்கு எதிராக தென் அமெரிக்கப் பாணியில் "பறைசாற்றும்" பணியில் ஈடுபடக்கூடும்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை அமுலாக்க பிரிட்டிஷார் இங்கு இருக்கப்போவதில்லையாதலால், அச்சட்டத்தை அவர்கள் தயாரிப்பது பயனற்றதாகும்.

சக்திவாய்ந்த ஒரு பிரிவினர் அல்லது அத்தகைய பிரிவுகள் ஒருங்கிணைந்து மற்ற பிரிவினர் மீது தங்கள் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திணித்தாலும் அதே விளைவே ஏற்படும். எனவே இந்தியர்கள் டொமினியன் அந்தஸ்தை விரும்பினால் தங்களுக்காக ஓர் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும் பொறுப்பிலிருந்து அவர்கள் தப்பிக்க இயலாது என்பதே எனது உறுதியான கருத்தாகும். தப்பிக்க முடியாத நிலைமை இது

3

அரசியல் நிர்ணய சபை

நான் எழுப்ப விரும்பும் இரண்டாவது கேள்வி, ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இயற்றும் பணியை நிறைவேற்ற ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபை இருக்க வேண்டுமா? அரசியல் நிர்ணய சபை என்பது எல்லோருடைய உதடுகளிலிருந்தும் வருகிறது. காங்கிரஸ் மந்திரி சபைகள் ராஜிநாமா செய்வதற்கு முன், மாகாண காங்கிரஸ் கட்சிகள் தங்கள் தீர்மானங்களில் இந்தியர்கள் கொண்ட அரசியல் நிர்ணயசபையால் இந்தியாவுக்கு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இயற்றப்படவேண்டும் எனக் கோரின. கிரிபஸ் இன் ஆலோசனைகளில் (Cripps Proposals) அரசியல் நிர்ணய சபை சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. (Sapru) கமிட்டியும் அதையே சொல்லிற்று.

அரசியல் நிர்ணயசபைக்கான ஆலோசனைகளை முற்றிலுமாக எதிர்க்கின்றேன் என்று நான் கூறியாக வேண்டும். அது நிச்சயமாகத் தேவையற்றது. அது ஆபத்தான திட்டம் என்று நான் கருதுகிறேன். அது இந்நாட்டை ஒரு உள் நாட்டு போருக்கு இட்டுச் செல்லலாம். முதலாவதாக, ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபை அவசியம் தானா என்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அமெரிக்க அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் தந்தையர்கள், அதை இயற்றிய போது இருந்த நிலையில் இந்தியர்கள் இன்று இல்லை ஒரு சுதந்திர மக்களுக்கான அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்குப் பொருந்துகிற கருத்துக்களை அவர்கள் வளர்க்க வேண்டியிருந்தது. முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ள எந்த அரசியல் அமைப்பின் வரைவும் அவர்களிடம் இல்லை. ஆனால், இந்தியர்களைப் பொறுத்தவரை நிலைமை அவ்வாறு இல்லை. அரசியல் அமைப்பு பற்றி கருத்துக்களும் வடிவங்களும் இவர்கள் முன் உள்ளன. மேலும், மாறுபாடுடைய முன்மாதிரிகள் மிகக் குறைவு. தேர்ந்தெடுப்பதற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று முன் வரைவுகள் உள்ளன. மூன்றாவதாக, இந்தியர்களிடையே பெரிய கருத்து வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய எந்த பெரிய, அரசியல் அமைப்பு சார்ந்த பிரச்சினைகளும் இருப்பதற்கில்லை. எதிர்கால

இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் கூட்டாட்சி (federal) அமைப்பைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமென்பதும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

எந்தெந்த துறைகள் (Subjects) மையத்திற்குப் போக வேண்டும் எனவ மாநிலங்களுக்கு என்பதுவும் கிட்டத்தட்ட முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மையத்திற்கும் மாநிலங்களுக்குமிடையே நிதிப்பிரிவினை பற்றியும் எந்தச் சண்டை சச்சரவும் இல்லை. வாக்குரிமைபற்றியும் நீதித்துறை, சட்டசபை மற்றும் நிர்வாகம் இவற்றிடையே நிலவ வேண்டிய உறவுகள் பற்றியும் சச்சரவு இல்லை. சர்ச்சைக்குரிய தீர்வு காணப்படாத முனைப்பான விஷயம், மீதமுள்ள (ஒதுக்கப்படாத) அதிகாரங்கள் பற்றியது; அதாவது அவை மத்திய அரசிடம் இருக்க வேண்டுமா அல்லது மாநிலங்களிடம் இருக்க வேண்டுமா என்பது. ஆனால் இது கவலைப்பட வேண்டிய விஷயமல்ல. உண்மையில் இன்றைய இந்திய அரசுச்சட்டத்தில் கண்டுள்ள வழிவகைகளைச் சிறந்த சமரசமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க ஓர் அரசியல் நிர்ணய சபை தேவை என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. 1935 இந்திய அரசுச் சட்டத்தில் இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பெருமளவு வரையப்பட்டுள்ளது. அதையே மீண்டும் செய்வதற்கு ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையை நியமிப்பது ஒரு மிகையான, தேவையற்ற செயல் என்றே தோன்றுகிறது. தேவையானது என்னவெனில், 1935 இந்திய அரசுச் சட்டத்தில் உள்ள டொமினியன் அந்தஸ்திற்கு முரண்பாடான பகுதிகளை நீக்க வேண்டியது மட்டுமே.

அரசியல் நிர்ணயசபைக்கு அளிக்கக் கூடிய ஒரே பணி, வகுப்புப் பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு காண்பதாகும். ஆனால் அரசியல் நிர்ணயசபை பணிகளுக்கான வரையறைகள் எதுவாக இருப்பினும், வகுப்புப் பிரச்சினை அவற்றில் இடம்பெறக் கூடாது என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன். அரசியல் நிர்ணய சபை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதுபற்றி சாப்ரு கமிட்டியின் யோசனைகளைக் கவனியுங்கள்.

உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 160 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. மாநிலச் சட்ட மன்றங்களின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கூட்டு வாக்காளர் தொகுதியினால் விகிதப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் தேர்தல் நடைபெறும். சபைக்கு வந்து வோட்டளித்தவர்களில் முக்கால்வாசி பேர் ஒப்புதல் பெற்றது என்கிற அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கப்படும். இந்த அரசியல் நிர்ணய சபையைச் சிறுபான்மையினர் ஓர் நம்பகமான அமைப்பாக ஏற்று அதன் பாரபட்சமற்ற தன்மையில் முழு நம்பிக்கை வைக்க முடியுமா? இக்கேள்விக்குரிய விடையோடு மேலும் இரு கேள்விகளுக்கு ஒருவர்

என்ன விடை அளிக்கக் கூடும் என்பதைப் பொறுத்தே இருக்கும். அக்கேள்விகளாவன: இச்சபைக்கு சிறுபான்மை வகுப்பின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பர் என்று உத்திரவாதம் அளிக்க முடியுமா? இரண்டாவதாக, ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுபான்மையினரின் உரிமைக் கோரிக்கைகள் பற்றிய சபையின் முடிவு அந்தச் சிறுபான்மையினர் மீது திணிக்கப்பட மாட்டாது என்று சபை உத்திரவாதம் செய்ய முடியுமா? இந்த இரு கேள்விகள் ஒவ்வொன்றைக் குறித்தும் சிறுபான்மையினர் அச்சங்கொள்ளத் தேவையில்லை என்று என்னால் கூறமுடியாது.

இந்தக் கேள்விகளை எடுத்துக் கொள்வதற்குமுன், கிரிபிஸின் அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் சாப்ரு அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் எவை என்பதைத் சுட்டிக் காட்டுகிறேன்.

1. சாப்ரு கமிட்டி அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு ஒதுக்கியுள்ள மொத்த எண்ணிக்கை 150 உறுப்பினர் சர் ஸ்டாபோர்டு கிரிபிஸ் எண்ணிக்கை எதையும் நிர்ணயிக்கவில்லை. மாநிலச் சட்ட மன்றங்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 10 சதவிகிதத்தினர் கொண்டதாக அரசியல் நிர்ணயசபை இருக்கலாம் என்பது அவரது யோசனையில் அடங்கியுள்ளது. அதன்படி மொத்த எண்ணிக்கை 158 ஆகும். வித்தியாசம் இரண்டேயாகும்.
2. சாப்ரு கமிட்டியின்படி, அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல், விகிதப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் கூட்டு வாக்காளர் தொகுதி முறைப்படி நடைபெறும். அரசியல் நிர்ணய சபையின் கூட்டமைப்பைப் பொறுத்தவரை சாப்ரு திட்டத்திற்கும் கிரிபிஸ் திட்டத்திற்கும் வித்தியாசம் ஏதுமில்லை.
3. கிரிபிஸ் திட்டத்தின் கீழ், வகுப்புவாரி ஒதுக்கீடு இல்லை. சாப்ரு திட்டம் குறிப்பிட்ட வகுப்பினர்களுக்கு விகிதாசாரப்படி இடங்களை நிர்ணயித்து ஒதுக்கீடு செய்வதால், அது கிரிபிஸ் திட்டத்திலிருந்து வேறுபடுகிறது. இந்த வேறுபாடு பெயரளவில் மட்டுமே. கிரிபிஸ் திட்டம் எண்ணிக்கையை நிர்ணயிக்காவிட்டாலும், விகிதப் பிரதிநிதித்துவ முறைப்படியான ஒதுக்கீட்டில் முடிந்திருக்கும். இரண்டு திட்டங்களின்படி பிரதிநிதித்துவப் பங்கீடு வித்தியாசத்தைக் கீழ்க்கண்ட அட்டவணையில் காணலாம். அரசியல் நிர்ணய சபையின் கலவையில் ஒவ்வொரு வகுப்பினருக்கான எண்ணிக்கையை மட்டும் சாப்ரு கமிட்டி நிர்ணயிக்கவில்லை. ஆனால், இந்துக்களோடு முஸ்லீம்களுக்குச் சமத்துவம் அறிவித்துள்ளது. இந்த மாறுபாட்டிற்கும் கமிட்டி கூறும் வாதம், இந்தச் சலுகையைக் கணக்கில் கொண்டு. அரசியல் நிர்ணயசபைத் தேர்தலுக்குக் கூட்டு வாக்காளர் தொகுதி அடிப்படையை அது கோரியுள்ளது என்பதாகும். இதில், கிரிபிஸின் ஆலோசனைகளை இக்கமிட்டி முற்றிலும் தவறாக புரிந்து கொண்டுள்ளது

என்றே கூற வேண்டும். கூட்டடு வாக்காளர் தொகுதி கிரிபஸின் திட்டங்களில் அடங்கியுள்ளது. அதன் ஒரு பிரிவு கூறுகிறது.

“மாகாணசட்ட சபைகளில் கீழ் சபைகளின் உறுப்பினர்கள் ஒரு வாக்காளர் குழுவாக அமைவர்” கூட்டுத்தேர்தல் தொகுதியடிப்படையில் தேர்தல் நடைபெறும் என்பதை இது வேறு முறையில் கூறுவதேயாகும். ஒரு சாராருக்கு அள்ளிக்கொடுத்துவிட்டு, அதன் காரணமாய் மற்ற வகுப்பினர் இடரில் மாட்டப்படுகின்றனர்.

4. கிரிபஸ் திட்டப்படி, சபைக்கு வந்திருந்து வோட்டுப் போடுபவரின் பெரும்பான்மை வாக்கு அடிப்படையில் முடிவு செய்யப்படும். சாப்ரு திட்டத்தின்படி, ஆஜராகி ஓட்டுப் போடுபவர்களில் நான்கில் மூன்று என்ற பெரும்பான்மை அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கப்படும்.

இப்பொழுது பழைய கேள்விகளுக்குத் திரும்புவோம். முதல் கேள்வியைப் பொறுத்தவரை, நிலைமை எவ்வாறு உள்ளது? இது பற்றி ஒருவர் கருத்துத் தெரிவிப்பதற்கு, மாநில சட்டசபைகளில் இடங்களின் எண்ணிக்கை வகுப்புவாரியாக எவ்வாறு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். சாப்ரு திட்டத்தில் இடம்பெறும் - ஆனால் கிரிபஸ் திட்டத்தில் இடம்பெறாத - வகுப்புவாரி ஒதுக்கீட்டிற்கு ஏதேனும் மதிப்பு இருக்கிறதா? ஒரு வகுப்பு மற்ற வகுப்பினரின் அங்கத்தினர்களின் தேர்தலில் எந்த அளவு செல்வாக்கை பிரயோகிக்க முடியும் என்பதை அது பொறுத்தது. இது பற்றி சாத்தியக் கூறுகள் என்ன? மேலும் ஒரு அட்டவணையைத் தருகிறேன்.

அட்டவணையிலிருந்து கீழ்க்கண்ட முடிவுகள் பெறப்படுகின்றன:

- (1) மொத்த ஓட்டுகள் 1577 என்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டியவர்களின் எண்ணிக்கை 160 என்றும் உள்ளதால் விகிதாசார முறைப்படியான பிரதிநிதித்துவத்தின் பங்கீடு தோராயமாக 10 + 1 -11 ஆகும்.
- (2) பங்கீட்டை 11 என்று எடுத்துக்கொண்டால் இந்துக்கள் 217 ஓட்டுக்களையும், முஸ்லீம்கள் 44 ஐயும், ஐரோப்பியர்கள் 35-ஐயும், (தேவைக்கு அதிகமாக உள்ளவை) கொடுத்து உதவலாம். அதே சமயம் செடியூல்டு வகுப்பினருக்கு 69 ஓட்டுகளும், இந்திய கிறிஸ்துவர்களுக்கு 56 ஓட்டுகளும் சீக்கியர்களுக்கு 52 ஓட்டுகளும் குறைவாக உள்ளன.

இதையே வேறு முறையில் பார்த்தால்:

(1)தங்களுக்குள்ள 217 அதிகப்படியான வோட்டுக்களைக் கொண்டு இந்துக்கள் அவர்களைச் சார்ந்து நிற்கும் இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள் 20 பேரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். முஸ்லீம்கள் தங்களிடமுள்ள 44 அதிகப்படியான வோட்டு மூலம் தங்களைச் சார்ந்து நிற்கக் கூடிய முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் 4 பேரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். ஐரோப்பியர்கள் தங்களிடம் அதிகப்படியாக உள்ள 35 வோட்டைக் கொண்டு அவர்களைச் சார்ந்திருக்கும் ஐரோப்பியரல்லாதவர் 3 பேரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

2) ஷெடியூல்டு வகுப்பினருக்கு 69 வோட்டுகள் குறைவாக உள்ளன. அவர்கள் தங்கள் வோட்டு பலத்தில் 13 உறுப்பினர்களையே தேர்ந்தெடுக்க முடியும்; 7 இடங்களுக்கு அவர்கள் இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், ஐரோப்பியர்களை எதிர்பார்க்க வேண்டும். 56 ஓட்டுகள் குறைவாக உள்ள இந்திய கிறிஸ்துவர்கள், தங்கள் பலத்தில் 2 இடங்களுக்கே தேர்ந்தெடுக்க முடியும்.

மீதியுள்ள 5 இடங்களுக்கு இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் அல்லது ஐரோப்பியர்களை நம்பியிருக்க வேண்டும். அதுபோலவே 52 வோட்டுகள் குறைவாக உள்ள சீக்கியர்கள் அவர்கள் வோட்டுகளில் 3 இடங்களுக்கு மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்க முடியும். மீதியுள்ள 5 இடங்களுக்கு இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் அல்லது ஐரோப்பியர்களை எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

இதுதான் நிலை. சிறிய மைனாரிட்டியினருக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள அதிகப்படியான பிரதிநிதித்துவத்துவம் ஒரு கண்துடைப்பே. அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் மற்றவர்களைச் சார்ந்திருக்கிறது; அதை எந்த அர்த்தத்திலும் உண்மையான பிரதிநிதித்துவம் என்று கூறமுடியாது.

இப்போது, இரண்டாவது கேள்வியை எடுத்துக் கொள்கிறேன். அரசியல் நிர்ணய சபையில் முடிவுகள் எடுப்பது பற்றி சாப்ரு கமிட்டி கொடுத்துள்ள விதி ஒரு பாதுகாப்பான விதியா? சாதாரண மெஜாரிட்டி என்ற விதியைக் கிரிபஸ் திட்டம் முன் வைத்தது. அது அபத்தமான ஆலோசனை. நல்லறிவுடைய எந்த மனிதனும் அந்த யோசனையை முன் வைத்திருக்க முடியாது. அரசியல் அமைப்பு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளைச் சாதாரண பெரும்பான்மை முடிவுக்கு விடப்பட்ட எந்த நிகழ்ச்சியையும் நான் கேள்விப்பட்டதில்லை.

பெரும்பான்மை விதியை முன் வைத்ததற்குக் கிரிபஸ் திட்டம் கொடுத்த சமாதானம் என்னவெனில், சிறுபான்மையினரின் நலனைப் பாதுகாப்பதற்கு மேலும் வழி வகுக்கப்படப் போவதாகக் கூறியதுதான். பிரிட்டிஷ் மன்னராட்சிக்கும் இந்திய அரசியல்

நிர்ணய சபைக்கும் இடையே, பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட் தன்னுடைய ஆதிபத்திய உரிமையைக் கைவிட்டு இந்தியாவைச் சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கு முன்பு, செய்து கொள்ளப்படவிருந்த ஒப்பந்தம் மூலம் இந்தப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுவதாக இருந்தது. (இந்திய) அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும் புறக்கணித்து மேலாண்மை அதிகாரம் பெறக் கூடியதாக அந்த ஒப்பந்தம் அமையக்கூடியதாக இருந்தால் அதற்கு அர்த்தம் உண்டு. ஆனால் இந்த ஆலோசனை சாத்தியமே அல்ல. காரணம், கிரிபஸ் திட்டப்படி, இந்தியா தனது விருப்பப்படி, ஒரு டொமினியனாகவோ அல்லது ஒரு சுதந்திர நாடாகவோ ஆகும் உரிமை பெற்றிருந்தது. இந்தியா ஒரு டொமினியனாக மாறியதும் முன் சொன்ன ஒப்பந்தமானது, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மீற முடியாதபடி ஆக்கும் சட்டத்தை இயற்றுவதற்குத் தேவையான எல்லா சட்ட ரீதியான அதிகாரத்தையும் அது பெற்றதாகிவிடும். அவ்வாறாயின் ஒப்பந்தத்தின் மதிப்பு ஒரு நாட்காட்டியின் மதிப்பை விட மேற்பட்டதாகாது. வேண்டுமானால், சிறுபான்மையினரின் உறுப்பினர்கள் அதை ஒரு காலண்டரைப் போல தங்கள் வீட்டுச் சுவர்களில் தொங்கவிடலாம்.

அயர்லாந்து ஒப்பந்தத்திற்கும் இக்கதியே ஏற்பட்டது. அயர்லாந்து ஒரு டொமினியனாக ஆகாதவரை அவ்வொப்பந்தம் அந்நாட்டின் அரசியல் அமைப்பின் மீது மேலாண்மை உரிமை பெற்றதாக இருந்தது. ஆனால் அயர்லாந்து ஒரு டொமினியனாக மாறியவுடன் சட்டத்தை இயற்றி பழைய ஒப்பந்தத்தின் மேலாண்மை உரிமையை ரத்து செய்து விட்டது. பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட்டும் வாளாவிருந்தது. ஏனெனில், அயர்லாந்து டொமினியனாக ஆகிவிட்டதால், தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்பதை அது அறியும். சிறந்த அறிஞரான அவர் (கிரிபஸ்), சிறுபான்மை வகுப்பினருக்கு உறுதியளிப்பதற்கான இத்தகைய அர்த்தமற்ற நிபந்தனையை ஏன் முன் வைத்தார் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

சாப்ரு யோசனைகளில் உள்ள முன் காப்புகள் அடங்கிய பகுதி ஒரு முன்னேற்றம் போலத் தோற்றமளிக்கிறது. உண்மையில் அது முன்னேற்றமா? இல்லவே இல்லை. 160இல், 4இல் 3 பெரும்பான்மை என்றால் ஒரு கருத்து ஏற்றுக் கொள்ள 120 உறுப்பினர்களின் ஆதரவு கிடைக்க வேண்டும். இது ஒரு மேம்பாடு என்று ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னால், இந்த 120 பேர் கொண்ட கூட்டணி எவ்வாறு அமைய முடியும் என்பது பற்றி ஒருவர் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் இணைந்தால் அவர்களின் எண்ணிக்கை 102 ஆகும். 120 ஆவதற்கு 18 பேர்கள் தான் தேவை.

விசேஷ இடங்களில் பெரும்பான்மையும் மற்றவர்களிடமிருந்து சிலவும் இந்த கூட்டணிக்குச் சலபமாகக் கிடைக்கலாம். இம்மாதிரி நடந்தால், சபையின் முடிவு

செடியூல்டு வகுபினர், சீக்கியர் இந்திய கிறிஸ்தவர்கள் போன்றோர் மீது திணிக்கப்படுவதாகும் என்பது தெளிவு. அதுபோல, முஸ்லீம்கள் தனிமைப்படுத்தப்படாமல், முடிவு ஒரு கூட்டு முடிவாக இருக்காது. அதற்குப் பதிலாக, முஸ்லீம் அல்லாதவர்களால் முஸ்லீம்கள் மீது திணிக்கப்படும் ஒன்றாகும். இவ்வாறு சில வகுப்பினர்கள் மற்றவர்களுக்கு முட்டுக்கட்டை போட அல்லது அவர்களைத் தந்திரத்தால் முடக்கும் நோக்கத்துடன் வரிசைமாறி மாறி இணையும் சாத்தியக் கூறுகளைச் சாப்ரு கமிட்டி பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான்கில் முன்றில் பெரும்பான்மை என்று வரும்போது, அதில் மற்ற பகுதியினரில் 50 சதவிகிதத்தினராவது இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சாப்ரு கமிட்டி சேர்த்திருக்குமானால் ஏதோ கொஞ்சம் பாதுகாப்பானது இருந்திருக்கும்.

ஐக்கிய அமெரிக்கக் குடியரசின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இயற்றுவதில் கையாளப்பட்ட வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி, சாப்ரு கமிட்டி மேலும் ஒரு நிபந்தனையைச் சேர்த்திருக்கலாம். அதாவது, சபை முடிவெடுக்கையில் அதனில் வகுப்பினரின் சம்பந்தப்பட்ட பகுதி, சபைக்கு வெளியிலுள்ள அச்சிறுபான்மை சமூகத்தினரின் பிரதிநிதிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற விதியைச் சேர்த்திருக்கலாம். சாப்ரு கமிட்டி வகுத்துள்ள அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான திட்டத்தில், இத்தகைய பாதுகாப்பு விதிகள் எதுவும் இடம் பெறவில்லை. இதனால் அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு சூழ்ச்சி வலையாக ஆகிவிட்டது.

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான திட்டத்திற்கு எதிரான வாதங்கள் மேலும் பல உள்ளன. அதில் ஒன்றைக் கூறுகிறேன். இது என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஸ்விட்சர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இணைப்பைப் பற்றிய வரலாற்றைப் படித்த போது, ஸ்காட்லாந்து பார்லிமெண்டின் சம்மதத்தைப் பெறுவதற்காகக் கையாளப்பட்ட லஞ்சம், கைக்கூலி பற்றி படித்து நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். ஸ்காட்லாந்து பார்லிமெண்ட் முழுவதுமே விலைபேசி வாங்கப்பட்டது.

இந்திய அரசியல் நிர்ணயசபையில், குறிப்பிட்ட பிரிவினர் விரும்பும் முடிவுக்கு ஆதரவு தேட லஞ்சம், கைக்கூலி கொடுப்பது ஆகியவை கையாளப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உண்மையில் உள்ளன. அவற்றின் விளைவுகளை ஒதுக்கிவிட முடியாது. அவ்வாறு நடைபெற்றால், அரசியல் நிர்ணய சபை கேலிக்கூத்தாகவே ஆக்கப்படுவதோடு. அச்சபையின் முடிவுகளைக் கட்டாயத்துடன் அமல்செய்ய முற்படும் எந்த முயற்சியும் உள்நாட்டுப் போரில் தான் கொண்டு விடும்.

எனவே அரசியல் அமைப்பு சபைக்கான திட்டம் நன்மை பயக்காது, ஆபத்தானது, மேற்கொள்ளக் கூடாதது என்பதே என்னுடைய தீர்க்கமான கருத்தாகும்.

4

ஒரு புதிய அணுகுமுறையின் அவசியம்

அரசியல் நிர்ணயசபை சரியான பாதை இல்லையெனில், மாற்றுவழி என்ன என்று என்னைக் கேட்கலாம். அத்தகைய கேள்விக்கணைகள் என்னை நோக்கிவரும் என்பதை நான் அறிவேன். வகுப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது கடினமாகி விட்டதன் காரணம் அது தீர்க்கப்பட முடியாத ஒன்று என்பதாலல்ல. அரசியல் நிர்ணய சபை என்கிற சாதனத்தை இதுவரை நாம் பயன்படுத்தாததாலும் அல்ல என்பதே. என் உறுதியான எண்ணம் அணுகுமுறை அடிப்படையிலேயே தவறாக இருப்பது தான் தீர்வு காண இயலாமைக்குக் காரணம் என்பேன். இன்றைய அணுகுமுறையிலுள்ள குறைபாடு என்னவெனில், மூலக் கோட்பாடுகளுக்கு பதிலாக செயல்முறைகளிலிருந்து துவங்குவதுதான். கோட்பாடு ஏதும் இன்மையே கோட்பாடாக இருந்து வருகிறது. செயல்முறைகள் தான் தொடர்கின்றன. ஒரு செயல்முறை தோற்றால், மற்றொன்றுக்குத் தாவுவது, வகுப்புப் பிரச்சினையை திகைக் வைக்கும் புதிராக ஆக்கி விட்டது. எந்தக் கோட்பாடும் இல்லையாததால் ஒரு குறிப்பிட்ட செயல்முறை ஏன் தோற்றது என்பதைக் கூற வழிகாட்டுதல் எதுவும் இல்லை. கோட்பாடு ஏதும் இல்லாததால் எந்த புது செயல்முறையும் வெற்றிபெறும் என்று உறுதியளிக்க முடியாது.

வகுப்பு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு எடுக்கப்படும் முயற்சிகள், ஒன்று அடவடிக்காரனுக்குப் பணிந்து போகும் ஒரு கோழையின் திட்டமாகவோ அல்லது அடவடிக்காரன் எளியவர் மீது அதிகார ஆணையிடுவதாகவோ இருக்கிறது. ஒரு வகுப்பு எப்பொழுது பலமுள்ளதாக வளர்ந்து சில அரசியல் அனுகூலங்கள் கோருகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் அதன் நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. அதன் கோரிக்கைகளை நடுநிலை நோக்கோடு பரிசீலிப்பதில்லை. அதன் தகுதி பற்றிச் சரியாகக் கணிப்பதில்லை. இதன் விளைவாக கோரிக்கைகளுக்கும் எல்லை இல்லை; சலுகைகளுக்கும் எல்லையில்லை.

ஒரு சிறுபான்மை சமூகம் தனக்குத் தனித் தொகுதி வேண்டுமென்ற கோரிக்கையிலிருந்து இது ஆரம்பிக்கிறது. அது வழங்கப்பட்டது. அடுத்த இன்னொரு வகுப்புக்கு அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் கோருகிறது; அது சிறுபான்மை வகுப்பாகவோ அல்லது பெரும்பான்மை வகுப்பாகவோ இருக்கலாம். அதுவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. மக்கள் தொனை எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் தனி பிரதிநிதித்துவம் கோரப்படுகிறது. அதுவும் அளிக்கப்படுகிறது.

அடுத்து பிரதிநிதித்துவத்தின் மதிப்பை (Weightage in representation), உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்கப்படுகிறது. அதுவும் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து மற்ற சிறுபான்மையினரைக் காட்டிலும் பெரும்பான்மையினருக்கு அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் சட்டபூர்வமாக உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று மற்றொரு கோரிக்கை. இதுவும் வழங்கப்படுகிறது. மற்றொரு வகுப்பின் பெரும்பான்மை ஆட்சியை பொறுக்க முடியாது; எனவே மற்ற சிறுபான்மைகள் மீது பெரும்பான்மை ஆட்சி செய்யும் அதன் உரிமைக்குப் பங்கமில்லாமல், சட்டத்தை மீறும் வகுப்பின் பெரும்பான்மை, சமநிலைக்குக் குறைக்கப்பட வேண்டும் என்ற தொடர் கோரிக்கையும் எழுகிறது. தொடர்ந்து திருப்திப்படுத்தும் கொள்கை போன்று அபத்தமானது

எதுவும் இருக்க முடியாது. எல்லையற்ற கோரிக்கையும் அதைத் தொடர்ந்து முடிவற்ற திருப்திப்படுத்துவதும் தான் இக்கொள்கை. இப்படி ஒன்றையடுத்து ஒன்றை திருப்தி செய்து கொண்டே போகும் கொள்கையைப் போன்று அபத்தமானது வேறெதும் இருக்க முடியாது. முடிவற்ற கோரிக்கைகளும் தொடர்ந்து அவற்றை முடிவின்றி திருப்திப்படுத்துவதும் தான் இக்கொள்கை. வேளிப்படையாகச் சொல்வதென்றால், இத்தகைய நடைமுறைத் திறனைக் கையாளும் வகுப்பை நான் குறை கூற மாட்டேன். இதில் அது ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் கேட்பதால் பலன் உண்டு.

கோரிக்கைக்கு எல்லை வகுக்கக் கோட்பாடுகள் இல்லை, முறைப்படி மேன்மேலும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். அவை கிடைக்கும் என்பது தான். மற்றோர் புறம், ஒரு சமூகம் பொருளாதார ரீதியில் ஏழ்மையில் வாழ்கிறது. சமூக ரீதியில் இழிவுப்படுத்தப்படுகிறது. கல்வித்துறையில் பின் தங்கியுள்ளது, சுரண்டப்படுகிறது, வெட்கமற்ற முறையில் கழிவிரக்கமின்றி சிறுமைக்கும் கொடுமைக்கும் ஆளாக்கப்படுகிறது; மேனிலை வகுப்பால் புறக்கணிக்கப்படுகிறது, அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதில்லை. அச்சமூகத்திற்கு எவ்வித பாதுகாப்போ நீதி, நியாயம், சமசந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென்ற உத்தவாதமோ கிடையாது.

உங்களுக்கென்று தனிப் பாதுகாப்பு ஏதும் கிடையாது என அச்சமூகத்தினர் கூறப்படுகிறார்கள். பாதுகாப்பு கேட்பதில் நியாயம் இல்லை என்பதால் அல்ல. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினர் தங்கள் கோரிக்கைகளுக்குப் பின்பலமாக அரசியல் ரீதியாக இணைந்து உருவாகவில்லை என்பதால் அவர்களைப் பொய் சொல்லி சமாளித்து ஏமாற்றி விடலாம் என்பதே உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ள அடாவடி வகுப்பின் தற்போதைய எண்ணம்.

இந்த பாரபட்ச நடத்தைக்குக் காரணம் வகுப்புப் பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் அதிகாரபூர்வமாகக் குறிப்பிட்ட கோட்பாடுகளையொட்டியே செயல்பட வேண்டும் என்கிற கோட்பாடு பிணைப்பு இல்லாமற் போனது தான். கோட்பாடுகள் இல்லாதிருப்பது மற்றொரு தீய விளைவையும் ஏற்படுத்துகிறது. பொது மக்களின் கருத்துக்கு இடமே இல்லாத நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டது. மக்களுக்கு வழிமுறைகளை மட்டுமே மக்கள் காண்கிறார்கள். ஒரு வழிமுறை தோற்றுவிட்டது. அதனால் வேறொரு வழியில் முயற்சி செய்கிறார்கள் என்றே மக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

ஒரு வழிமுறை தோற்றது ஏன்? வெற்றி பெறக்கூடும் என்று மற்றொரு வழி முறை ஏன் முன் வைக்கப்படுகிறது என்பது மக்களுக்குத் தெரியாது. இதன் விளைவு என்ன? அசைக்க முடியாத பிடிவாதமானவர்களை அறிவுபூர்வமாக, சிந்திக்கவும் நியாயத்தை ஏற்கும்படி நிர்ப்பந்தம் செய்வதற்காகவும் மக்கள் திரட்டப்படுவதற்குப் பதிலாக, வகுப்புப் பிரச்சினைகள் விவாதிக்கப்படும் பொழுதெல்லாம் அதை வேடிக்கை காட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் மக்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

எனவே வகுப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான எனது அணுகுமுறை கீழ்க்கண்ட இரண்டு அடிப்படைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டது:

1)வகுப்புப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முற்படும்பொழுது, இறுதியான தீர்ப்பை நிர்ணயிப்பதற்குக் கைக்கொள்ள வரையறுக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

2) வழிகாட்டும் கோட்பாடுகள் எவையாயினும், சம்பந்தப்பட்ட எல்லாத் தரப்பினர் விஷயத்திலும் அச்சமோ பாரபட்சமோ இன்றி ஒரே மாதிரியாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

3)

வகுப்புப் பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான ஆலோசனைகள் சில அடிப்படை விஷயங்கள் பற்றி எனது நிலையைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டேன். எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பற்றி இப்போது தொடர்கிறேன்.

வகுப்புப் பிரச்சினை மூன்று வினாக்களை எழுப்புகிறது.

அ) சட்டசபையின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய வினா

ஆ) நிர்வாகத்தில் பிரதிநிதித்துவம் குறித்த வினா

இ) பொது (அரசு)ப் பணிகளில் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய வினா

அ) பொது (அரசு)ப் பணிகளில் பிரதிநிதித்துவம்

கடைசிக் கேள்வியை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. பொது (அரசு)ப் பணிகளில் எல்லா வகுப்பினரும் குறிப்பிட்ட விகிதாசாரப்படி பிரதிநிதித்துவம் பெற வேண்டும்; எந்த ஒரு வகுப்பும் ஏகபோக உரிமை பெற அனுமதிக்கக்கூடாது என்ற கோட்பாட்டை இந்திய அரசாங்கம்

ஏற்றுள்ளது. இந்திய அரசின் 1934, 1943 ஆண்டுகளின் தீர்மானங்களில் இந்தக் கோட்பாடு உள்ளடங்கியுள்ளது. இதை அமல் செய்வதற்கான விதிகளும் வரையப்பட்டுள்ளன. இந்த விதிகளுக்குப் புறம்பாகச் செய்யப்படும் எந்த நியமனமும் செல்லத்தக்கதல்ல என்று வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவைப்படுவதெல்லாம் இந்த நிர்வாக நடைமுறையைச் சட்ட ரீதியாகக் கட்டாயமாக்க வேண்டியது தான். இந்திய அரசு சட்டத்தில் ஒரு சட்ட இணைப்பை சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் இதைச் செய்ய முடியும்; இத்தீர்மானங்களில் கண்டுள்ள நிபந்தனைகளையும் பல்வேறு மாகாணங்களுக்கான இத்தகைய நிபந்தனைகளையும் சட்ட இணைப்பில் சேர்த்துக் கொண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் அங்கமாக அதை ஆக்கலாம்.

(ஆ) ஆட்சிக் குழுவில் பிரதிநிதித்துவம்

இக்கேள்வி மூன்று விஷயங்களை எழுப்புகிறது.

1)ஆட்சிக் குழுவில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தின் பங்கு என்ன?

2)ஆட்சிக் குழுவின் இயல்பு

3)ஆட்சிக் குழுவில் இடங்களை நிரப்பும் முறை

(1) பிரதிநிதித்துவத்தின் எண்ணிக்கை

இந்தக் கேள்விக்குத் தீர்வு காண கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கோட்பாடு யாதெனில் இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், செடியூல்டு வகுப்பினருக்கு ஆட்சிக் குழுவில் அளிக்கப்படும் பிரதிநிதித்துவம், சட்டசபையில் அவர்களுக்கு இருக்கும் பிரதிநிதித்துவத்திற்கு ஏற்றாற் போல் அமைய வேண்டும்.

சீக்கியர்கள், இந்தியக் கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர் ஆகிய மைனாரிட்டிகளைப் பொறுத்தவரை, சட்டசபையில் அவர்களுக்கிருக்கும் எண்ணிக்கையின் விகிதாசாரப்படி ஆட்சிக் குழுவில் இடமளிப்பது கடினம். குாரணம், சட்டசபையில் அவர்களின் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படுவதென்றால் ஆட்சிக்குழு நம்ப முடியாத அளவு விரிவாக்கப்பட வேண்டிவரும்.

சாத்தியம் எது எனில் அமைச்சரவையில் ஒன்று அல்லது இரண்டு இடம் ஒதுக்கப்படுவதே. புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அமலுக்கு வரும்போது ஏற்படுத்த வேண்டிய பார்லிமெண்டரிச் செயலாளர்கள் நியமனத்தில் அவர்களுக்கு நியாயமான பங்கு கிடைக்கும் என்ற நடைமுறை மரபை ஏற்படுத்துவதாகும்.

(2) ஆட்சிக் குழுவின் இயல்பு

ஆட்சிக் குழுவை அமைப்பதில், கீழ்க்கண்ட கோட்பாடுகளை கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென நான் யோசனை கூறுகிறேன்.

- 1) இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில் பெரும்பான்மையினருக்கும் சிறுபான்மையினருக்கும் சமூகத்தினர்களுக்குமிடையே தொடர்ந்து முரண்பாடு இருந்து வருவதையும் அதன் விளைவாக சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக பெரும்பான்மையினர் பாரபட்சம் காட்டும் அபாயம் எப்பொழுதும் இருக்கிறது என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இதன் காரணமாக ஆட்சிக்குழுவின் அதிகாரம் சட்டசபையின் அதிகாரத்தைவிட அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.
- 2) மேலே (1)ல் குறிப்பிட்டதைக் கருத்தில் கொண்டால், தேர்தலில் பெரும்பான்மை கட்சி பெரும்பான்மையின் நம்பிக்கைக்கு அதுவே பாத்திரமானது. ஆகவே அரசாங்கம் அமைக்க அதற்கே தகுதி உண்டு என்ற முறை இந்தியச் சூழ்நிலையில் பொருந்தாது. இந்தியாவில் பெரும்பான்மை என்பது வகுப்பு அடிப்படையிலான பெரும்பான்மையேயன்றி, ஒரு அரசியல் பெரும்பான்மையல்ல. இத்தகைய வேறுபாடு காரணமாக, இங்கிலாந்தில் உள்ள சாத்தியக்கூறு இந்தியாவின் நிலைமையில் சாத்தியமாகாது.
- 3) சட்டசபையில் உள்ள பெரும்பான்மைக் கட்சியின் கமிட்டியாக ஆட்சிக் குழு இருக்கக் கூடாது. பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து மட்டுமல்ல சபையில் உள்ள சிறுபான்மையினரின் நம்பிக்கையையும் பெரும் முறையில் நிர்வாகக் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
- 4) ஆட்சிக் குழு ஒரு சட்டசபைக்குரிய தன்மை கொண்டதாக இருக்கக் கூடாது, அதாவது சட்டசபையின் காலம் முடியும் வரை ஆட்சிக் குழுவை நீட்டிக்கலாகாது.
- 5) ஆட்சிக் குழு ஒரு விதத்தில் சட்டசபைக்குரிய தன்மை கொண்டதாகவும் இருக்க வேண்டும். அதாவது, ஆட்சிக் குழு உறுப்பினர்கள் சட்டசபை உறுப்பினர்கள் மத்தியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர், சட்டசபையில் அமரவும் பேசவும், வோட்டளிக்கவும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும் உரிமை பெற்றிருப்பர்.

(3) இடங்களை நிரப்பும் முறை

இது விஷயத்தில் கீழ்கண்ட கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று நான் ஆலோசனை கூறுகிறேன்.

- 1) அரசாங்கத்தின் ஆட்சிக் குழு தலைவர் என்ற முறையில் பிரதம மந்திரி சபை முழுவதின் நம்பிக்கையைப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும்.
- 2) அமைச்சரவையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதிகளாக இருப்போர் சட்டசபையில் அவ்வகுப்பு உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும்.
- 3) (அமைச்சரவையின் ஒரு உறுப்பினரை) லஞ்சம் அல்லது தேசத் துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சபையில் விசாரணை. நுடந்து நிரூபணமானாலன்றி அமைச்சரை உறுப்பினர் எவரும் நீக்கப்படலாகாது.

இம்மூலக் கோட்பாடுகள் வாயிலாக வாயிலாக எழும் என் கருத்து யாதெனில், பிரதம மந்திரியும் பெரும்பான்மை வகுப்பைச் சார்ந்த அமைச்சரவை அங்கத்தினர்களும் சபையால் ஒற்றை மாற்று வாக்கு முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் அமைச்சரவையில் வெவ்வேறு சிறுபான்மையினருக்கான அங்கத்தினர்கள் சபையிலுள்ள அந்தந்த சிறுபான்மை வகுப்பினரின் உறுப்பினர்களால் ஒற்றை மாற்று வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

(இ) சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவம்

இதுவே மிகத் தொல்லை வாய்ந்த கேள்வி. மற்ற எல்லாக் கேள்விகளும் இக்கேள்விக்குத் தீர்வு காண்பதில் தொக்கி நிற்கின்றன. இக்கேள்வி இரு விஷயங்களை எழுப்புகிறது:

- 1) பிரதிநிதித்துவத்தின் எண்ணிக்கை
- 2) வாக்காளர் தன்மை

1) பிரதிநிதித்துவத்தின் எண்ணிக்கை

முதலில் எனது ஆலோசனைகளை முன் வைக்கிறேன். பின்பு அவை எந்தக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை விளக்குவேன். ஆலோசனைகள் கீழ்க்கண்ட அட்டவணைகளில் திட்டவட்டமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன; பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மத்திய சட்டசபையில் பல்வேறு வகுப்புகளுக்கான பிரதிநிதித்துவத்தின் அளவு என்ன, அதே போல் மாகாண சட்ட சபைகளில் உள்ளது என்ன என்பது பற்றியும் இவை எடுத்துக் காட்டும்.

சட்டசபைகளில் பிரதிநிதிகளின் விகிதாசாரம் பற்றிய கருத்து

குறிப்பு: இந்த அட்டவணைகளில் உள்ள மக்கள் தொகையின் சதவிகிதம் மக்கள் கணக்கெடுப்பு புள்ளி விவரங்களிலிருந்து மாறுபடுகின்றது. காரணம், பழங்குடி மக்களின் தொகை, மக்கள் கணக்கெடுப்பு புள்ளி விவரங்களிலிருந்து கழித்த பின் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

7

ஆலோசனைகளின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்

இந்தப் பங்கீடு எந்தக் கோட்பாடுகளையொட்டி முன் வைக்கப்பட்டுள்ள என்பதை இப்போது எடுத்துக் கூற விழைகிறேன்: அவைகளாவன.

- 1) பெரும்பான்மை ஆட்சி, தத்துவ ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை, நடைமுறையில் நியாயமற்றது. ஒரு பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்கு ஓரளவு

(relative) பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படலாம். ஆனால் அறுதிப் பெரும்பான்மையை (absolute majority) அது கோர முடியாது.

- 2) ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஓரளவு பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவம் சட்டசபையில் கொடுக்கப்படும் போது, அதன் எண்ணிக்கை சிறிய சிறுபான்மை வகுப்பினரின் உதவியுள் தனது ஆட்சி அமைப்பதைச் சாத்தியமாக்குமளவுக்கு இருக்கக் கூடாது.
- 3) சபையில் இடப் பங்கீடு செய்கையில், பெரும்பான்மை வகுப்பும் ஒரு பெரிய சிறுபான்மை வகுப்பும் இணைந்து, மற்ற சிறுபான்மை வகுப்புகளின் நலனுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் வகையில் கூட்டணி அமைய முடியாதவாறு இருத்தல் வேண்டும்.
- 4) அனைத்துச் சிறுபான்மை வகுப்பினரும் இணைந்து பெரும்பான்மையைச் சார்ந்திராமல் அவர்களே ஆட்சி அமைக்க முடியும் என்ற அடிப்படையில் இடங்கள் பங்கீடு செய்யப்பட வேண்டும்.
- 5) பெரும்பான்மையிடமிருந்து எடுக்கப்பட்ட உபரி இடங்களின் எண்ணிக்கை சிறுபான்மை வகுப்புக்களிடையே பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு வினியோகிக்கும் போது, சமூக பொருளாதார, கல்வி நிலைகளில் மேம்பாடு அடைந்துள்ள பெரிதான சிறுபான்மைக்கு இடங்களைக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் ஒதுக்கியும், சமூக நிலைகளில் தாழ்ந்துள்ள சிறிய சிறுபான்மை வகுப்பினர்க்கு அதிக இடங்களையும் ஒதுக்கியும் நேர்மாறான விகிதத்தில் பங்கீடு செய்ய வேண்டும்.

இத்தகைய பிரதிநிதித்துவமே சமநிலை உள்ளதாகும் என்பேன். இவ்வாறாயின், எண்ணிக்கையின் காரணமாக எந்த ஒரு வகுப்பும் மற்றவை மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாத நிலையில் நிற்கும். இதன் மூலமே இந்துப் பெரும்பான்மை பற்றிய முஸ்லீம் ஆட்சேபணையும், முஸ்லீம் பெரும்பான்மை பற்றிய இந்துக்கள் மற்றும் சீக்கியர்களின் ஆட்சேபணையும் மத்திய, மாகாண சட்டசபைகளில் அறவே அகல வாய்ப்புண்டு.

8

வாக்காளர் தொகுதியின் தன்மை

வாக்காளர் தொகுதியைப் பொறுத்தவரை கீழ்க்கண்ட வரையறைகள் ஏற்பட வேண்டும்.

- 1) கூட்டுத்தொகுதி அல்லது தனித் தொகுதி என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்தை அடைவதற்கான சாதனம் மட்டுமே, மூலக் கோட்பாடு அல்ல.

- 2) நோக்கம் யாதெனில், பெயரளவிலன்றி உண்மையிலேயே தனது பிரதிநிதிகளாக இருக்கக் கூடியவர்களை, சட்ட சபைக்கு ஒரு சிறுபான்மை வகுப்பு தேர்ந்தெடுப்பதற்கு உதவும் முறையில் இருக்க வெண்டும் என்பதே.
- 3) தனித்தொகுதி சிறுபான்மையினரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் தவிர வேறு எவரும் அவர்களின் பிரதிநிதிகளாக இருக்க முடியாது என்ற உத்திரவாதம் அளிக்கிறது என்றாலும் சிறுபான்மை வகுப்புகளுக்கு அதே அளவு பாதுகாப்பு அளிக்கத்தக்க கூட்டுத் தொகுதி முறையையும் புறக்கணிக்கலாகாது.
- 4) சிறுபான்மை வகுப்புகளுக்கு இரட்டை வோட்டுரிமையளித்தும், அதே சமயம் சிறுபான்மையினரின் வோட்டுக்கள் குறிப்பிட்ட குறைந்த பட்ச சதவிகிதத்திலாவது பெற வேண்டுமென வழி வகுக்கும் நான்கு உறுப்பினர் கொண்ட தேர்தல் தொகுதியை ஒரு மாற்று சாத்தியமாகப் பரிசீலிக்கலாம்.

9

எடுத்துக்கொள்ளப்படாத பொருள்கள்

(I) விசேஷ பாதுகாப்புப் பற்றிய கேள்வி

சில குறிப்பிட்ட சிறுபான்மை வகுப்புகள் முன் வைக்கும் வேறு சில கோரிக்கைகள் வருமாறு:

- 1) சிறுபான்மையினரின் நிலைமையை விரித்துரைக்க சட்ட ரீதியாக அதிகாரி ஒருவரை நியமிக்க ஏற்பாடு.
- 2) கல்விக்கு அரசு உதவியளிக்க சட்ட ரீதியான உத்திரவாதம்
- 3) நில ஒப்பந்தங்களுக்குச் சட்டபூர்வமாக வழி வகுத்தல். ஆனால் இது ஓர் வகுப்புப் பிரச்சினை அல்ல என்பதால் இது பற்றி விவரிக்க விரும்பவில்லை.

(II) ஆதிவாசிகள்

ஆதிவாசிகளின் எண்ணிக்கை சீக்கியர், ஆங்கிலோ இந்தியர், இந்தியக் கிறிஸ்தவர், பார்ஸிகள் ஆகியோரைவிட அதிகமாக இருந்தாலும் அவர்கள் என் திட்டத்தில் இடம் பெறவில்லை என்ப தெளிவு. இவர்களை ஏன் சேர்க்கவில்லை என்பதற்கான காரணங்களை நான் குறிப்பிட வேண்டும். தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அரசியல் வாய்ப்புகளை நன்கு பயன்படுத்தக் கூடிய அளவுக்கு ஆதி குடியினரின் அரசியல் உணர்வு வளரவில்லை;

ஒரு பெரும்பான்மையினர் அல்லது ஒரு சிறுபான்மை வகுப்பினரின் கைப்பாவையாகச் சுலபத்தில் ஆகிவிடக் கூடும். இது அவர்களுக்கு எந்தவித நன்மையையும்

விளைவிக்காததோடு மற்ற வகுப்பினரிடையே நிலவ வேண்டிய சமநிலையையும் பாதிக்கலாம்.

அவர்கள் வளர்ச்சிக்கு இன்றைய சமநிலையையும் பாதிக்கலாம். அவர்கள் வளர்ச்சிக்கு இன்றைய கட்டத்தில் இந்த பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு உகந்த வகையில் செய்யக் கூடியது என்னவெனில், ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் (excluded areas) என்று கூறப்படும் இடங்களை நிர்வகிக்க தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ளது போன்று சட்ட அதிகாரம் பெற்ற கமிஷன் ஒன்றை நியமிப்பது தான். இத்தகைய

“ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள்” கொண்ட ஒவ்வொரு மாகாணமும் இந்த பிரதேசங்களை நிர்வகிக்க ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைக் கட்டாயமாக வழங்க வகை செய்ய வேண்டும்.

(iii) இந்திய சமஸ்தானங்கள்

எனது ஆலோசனைகளில் இந்திய சமஸ்தானங்கள் இடம்பெறவில்லை என்பதைக் கவனத்திலிருந்துவீர்கள். இந்திய சமஸ்தானங்களைக் கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகள் அடிப்படையில் சேர்த்துக் கொள்வதை நான் எதிர்க்க மாட்டேன்:

- 1) ஆட்சியரிமையைப் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கும் இந்திய சமஸ்தானங்களுக்குமிடையே இரு கூறாகப் பங்குபோடுவதை முற்றிலும் கைவிட வேண்டும்.
- 2) பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை இந்திய சமஸ்தானங்களிலிருந்து பிரிக்கிற சட்ட ரீதியான, அரசியல் எல்லைகள் குறையும். பிரிட்டிஷ் இந்தியா அல்லது இந்திய சமஸ்தானங்கள் என்ற தனித்தனி அமைப்புகள் இருக்கமாட்டா; அவற்றின் இடத்தில் இந்தியா என்ற ஒரு அமைப்பே இருக்கும்.
- 3) இந்த இணைப்புக்கான ஷரத்துக்கள் மற்றும் நிபந்தனைகள், ஒரு முழுமையான கட்டுப்பாடற்ற டொமினியன் அதிகாரத்தை இந்தியா பெறுவதற்காகத் தடை செய்ய மாட்டா. இந்திய சமஸ்தானங்களும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவும் ஒருங்கிணைத்ததற்கான என் திட்டமொன்றில் இந்த இலக்குகளை அடைவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை விளக்கியுள்ளேன். அத்திட்ட விபரங்களை இங்கு கூறி உரையை மிகவும் நீண்டதாக ஆக்க விரும்பவில்லை. தற்போதைக்கு இந்திய சமஸ்தானங்களோடு சிக்கலுறாமல் தனது லட்சியத்தை நோக்கி பிரிட்டிஷ் இந்தியா நடை போட்டும்.

இந்த யோசனைகளில் நோக்கில் பாகிஸ்தான்

எனது யோசனைகளை ஒரு ஐக்கிய இந்தியாவுக்காகவே பாகிஸ்தான் நல்கக் கூடியதைவிட அதிகப் பாதுகாப்பானது என முஸ்லீம்கள் உணர்ந்து பாகிஸ்தானுக்குப் பதிலாக இவற்றை ஏற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் முன் வைக்கிறேன். நான் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரியல்ல. அது சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இதை ஆட்சேபிப்பதற்குக் காலம் மிகவும் கடந்து விட்டது என்பதே என் எண்ணம். அக்கோட்பாட்டின் அனுசூலத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தயார், ஒரு நிபந்தனையோடு.

அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் முஸ்லீம் அல்லாதவர்களும் அதே கோட்பாட்டின் அனுசூலத்தை முஸ்லீம்கள் மறுக்க மாட்டார்கள் என்பதே. அந்த நிபந்தனை. மேலும், ஒரு நல்ல பாதுகாப்புத் திட்டத்தை முஸ்லீம்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர எனக்கு உரிமை உண்டு என நான் நம்புகிறேன். எனது திட்டம், பாகிஸ்தான் திட்டத்தைவிட சிறந்தது என்றேன். எனது திட்டத்தின் சாதகங்களை விளக்குகிறேன். அவையாவன:

- (i) என் பிரேரணையால், பாகிஸ்தான் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு சமயத்தினரின் பெரும்பான்மை என்கிற அபாயம் அகற்றப்படுகிறது.
- (ii) என் பிரேரணையின் கீழ், முஸ்லீம்கள் இப்பொழுது பெற்று வரும் சலுகைகள் பாதிக்கப்படவில்லை.
- (iii) பாகிஸ்தான் கீழ் வராத மாகாணங்களிலுள்ள முஸ்லீம்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதன் மூலம் அம்மாகாணங்களில் அவர்களின் நிலைமை மிகவும் பலமடைகிறது; பாகிஸ்தான் உருவானால் அவர்களுக்கு இந்நிலைகிட்டாமற் போகலாம்; இன்றுள்ளதைவிட மேலும் சக்தியற்ற நிலை ஏற்படக்கூடும்.

இந்துக்களுக்கு ஒரு வார்த்தை

வகுப்புப் பிரச்சினை மீதான இடர்பாடுகளுக்கு முக்கிய காரணம், பெரும்பான்மை ஆட்சி புனிதமானது என்றும் எப்படியாகிலும் அது பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றும் இந்துக்கள் வலியுறுத்துவது தான். வேறு ஒரு ஆட்சி முறை இருப்பதை இந்துக்கள் உணர்ந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தனி நபர்கள் மற்றும் தேசங்களுக்குமிடையே எழும் முக்கிய தகராறுகள் அந்த முறையால் தீர்த்து வைக்கப்படுகின்றன.

ஒருமித்து முடிவு செய்வது என்பது தான் அந்த முறை. இதனைப் பரிசீலிக்கும் சிரமத்தை இந்து ஒருவர் எடுத்துக் கொண்டால், இது ஒரு கற்பனையல்ல, உண்மையானதே என்பதைத் தெரிந்து கொள்வார். ஜீரிகன் முறையை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளட்டும். ஜீரி விசாரணையில் உள்ள கோட்பாடு ஏகோபித்த கருத்துக்கள், ஜீரி ஒருமனதாக முடிவு வழங்கினால் மட்டுமே அந்த முடிவு நீதிபதியைக் கட்டுப்படுத்தும். உதாரணமாக, சர்வதேச சங்கத்தை (League of Nations) எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் முடிவுகள் எவ்வாறு எடுக்கப்பட்டன? அதன் விதிமுறை ஒருமித்த முடிவாகும். சட்ட சபையிலும் நிர்வாகக் குழுவிலும் முடிவுகள் ஒருமனதானதாக இருக்கும் என்ற கோட்பாட்டை இந்துக்கள் ஏற்றுக் கொண்டால், இந்தியாவில் வகுப்புப் பிரச்சினை என்ற ஒன்றே இருக்காது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சிறுபான்மை வகுப்பினருக்குப் பாதுகாப்பை வழங்கத் தயாரில்லை என்றால் ஒருமனதான முடிவு என்ற விதியை ஏற்றுக் கொள்வீரா என்று ஒரு இந்துவைக் கேளுங்கள். துரதிருஷ்டவசமாக, இவ்விரண்டில் எதையும் அவர் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரில்லை என்பதே தெரியவரும்.

பெரும்பான்மை ஆட்சி என்பதைப் பொறுத்தவரை, எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டையும் இந்து ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரில்லை. அவர் விரும்பும் பெரும்பான்மை, வரம்பற்ற பெரும்பான்மை; ஓரளவு இணைந்த பெரும்பான்மையுடன் அவர் திருப்தியடையமாட்டார். வரம்பற்ற பெரும்பான்மை ஆட்சியை வற்புறுத்துவது, அரசியல் சித்தாந்திகள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு நியாயமான யோசனையா? வரையறையற்ற பெரும்பான்மை ஆட்சி என்று இந்து வலியுறுத்திக் கொண்டிருப்பதற்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் கூட ஆதரவாக இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இது குறித்து அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மேற்கோள்காட்ட விரும்புகிறேன். அடிப்படை உரிமைகளை உள்ளடக்கிய பிரிவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தப் பிரிவின் பொருள் யாது? அடிப்படை உரிமைகள் அதிமூக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதால் அவற்றில் தலையிட சாதாரண பெரும்பான்மை மட்டும் போதாது. அதிலிருந்தே மற்றொரு மேற்கோளையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அமெரிக்க மன்றத்தில் நான்கில் மூன்று பங்கு ஆதரவு பெற்று நிறைவேறி, பின்னர், மாநிலங்களாலும் ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டால்தான் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் எப்பகுதியையும் திருத்த முடியும் என அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் எப்பகுதியையும்

திருத்த முடியும் என அரசியலமைப்பு விதித்துள்ளது. இது எதைக் காட்டுகிறது? சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் வெறும் பெரும்பான்மை என்கிற விதி, தகுதி அல்ல என்பதை ஐக்கிய அமெரிக்க அரசியல் சாசனம் தகுதி அல்ல என்பதை ஐக்கிய அமெரிக்க அரசியல் சாசனம் அங்கீகரிக்கிறது என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இவ்வழக்குகள் யாவும் இந்தக்கள் பலர் அறிந்தவையே; இருந்தாலும் சரியான படிப்பினை கற்றாரில்லை. கற்றிருந்தால், பெரும்பான்மை ஆட்சி என்ற விதி தாம் எண்ணுவது போல் ஒரு புனிதமான கோட்பாடல்ல என்பதை உணர்ந்திருப்பர். பெரும்பான்மை ஆட்சி என்பது ஒரு கோட்பாடாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை;

ஒரு விதியாகப் பொறுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ஏன் அவ்வாறு பொறுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்பதையும் கூறி விடுகிறேன். அதற்கு இரு காரணங்கள் உண்டு: (1) பெரும்பான்மை என்பது எப்பொழுதும் அரசியல் பெரும்பான்மை என்பதாலும் (2) சிறுபான்மையின் கருத்தை, அரசியல் பெரும்பான்மையின் முடிவு பெருமளவு ஏற்று உட்கொள்வதாலும், அந்த முடிவுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்வதில் சிறுபான்மையினர் அக்கறை கொள்வதில்லை.

இந்தியிலேயே பெரும்பான்மை என்பது அரசியல் ரீதியாக உருவாகும் பெரும்பான்மை அல்ல. இந்தியாவில் பெரும்பான்மை பிறவியிலேயே அமைவது; உருவாக்கப்பட்டதல்ல. வகுப்புவாத வாரியான பெரும்பான்மைக்கும் அரசியல் பெரும்பான்மைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இதுவே. அரசியல் பெரும்பான்மை என்பது ஒரே நிலையானதோ நிரந்தரமானதோ அல்ல. அப்பெரும்பான்மை எப்பொழுதும் உருவாக்கப்படுகிறது.

மாற்றம் பெறுகிறது, மீண்டும் உருவாகிறது. ஆனால் ஒரு வகுப்புவாதப் பெரும்பான்மை நிரந்தரமானது; அதன் நோக்கு நிலையானதாகவே இருக்கும். இதை அழிக்கத்தாக முடியுமே தவிர அதனைத் திருத்த முடியாது. அரசியல் பெரும்பான்மையே ஆட்சேபணைக்குரியதாக இருக்கையில், வகுப்புவாரிப் பெரும்பான்மைக்கான ஆட்சேபணைகள் எத்துணை தவிர்க்க முடியாதவை?

1930-ல் திரு.ஜின்னா தமது 14 அம்சக் கோரிக்கைகளை வரையறுத்த போது, பெரும்பான்மைக் கோட்பாட்டை ஜின்னா ஏன் வலியுறுத்தினார் என்று இந்துக்கள் அவரைக் கேட்கலாம்; விசேஷ இடம் ஒதுக்கும் போது, ஒரு பெரும்பான்மையைச் சிறுபான்மையாகவோ, சரிசமமாகவோ குறைக்க முடியாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அளவிற்கு அவரது 14 அம்சங்களில் ஒன்று அறுதியிட்டது.

இப்போது முஸ்லீம் மாகாணங்களில் முஸ்லீம் பெரும்பான்மைக்கு ஆதரவாக இருக்கும் ஜின்னா, மத்திய ஆட்சியில் இந்துப் பெரும்பான்மைக்கு ஏன் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறார் என்று அவரிடம் கேட்பதற்கு இந்துக்களுக்கு உரிமையுண்டு. இம்மாதிரிக் கேள்விகள், ஜின்னாவின் நிலை முன்னுக்குப் பின் முரண்பட்டவை என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன என இந்துக்கள் உணர வேண்டும். பெரும்பான்மை ஆட்சி என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக ஆகாது.

அரசியலில், பெரும்பான்மை ஆட்சி என்ற கோட்பாட்டைக் கைவிடுவதால், வாழ்க்கையின் மற்ற துறைகளில் இந்துக்களை அது அதிகம் பாதிக்காது. சமூக வாழ்வில் அவர்கள் பெரும்பான்மையினராகவே இருப்பர். வியாபாரத்திலும் தொழிலிலும் அவர்களுக்கு இப்போதுள்ள ஏகபோக உரிமைகள் இருந்து வரும். சொத்துரிமையிலும் அவர்களது ஏகபோகம் தொடரும். ஒருமித்த தீர்மானம் என்கிற கோட்பாட்டை இந்துக்கள் ஏற்க வேண்டும் என்பது பிரேரணை அல்ல. பெரும்பான்மைக் கோட்பாட்டைக் கைவிடும்படியும் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வதும் என் நோக்கம் அன்று. அவர்களை நான் கேட்பதெல்லாம் ஒரு ஏறத்தாழ பெரும்பான்மையோடு (relative majority) திருப்தியடையுங்களேன் என்பது தான். இதை அவர்கள் ஏற்பது அவ்வளவு கடினமா?

இத்தகைய தியாகம் எதுவும் செய்யாமல், இந்திய சுதந்திரத்திற்குச் சிறுபான்மை வகுப்பினர் முட்டுக்கட்டை போடுகிறார்கள் என்று வெளியுலகிற்குக் காட்டிக் கொள்ள இந்துப் பெரும்பான்மைக்கு எவ்வித நியாயமும் கிடையாது. இந்தப் பொய்ப் பிரசாரம் பயனளிக்காது. ஏனெனில், சிறுபான்மையினர் அப்படி ஏதும் செய்யவில்லை. அவர்களுக்குப் போதுமான பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டால், சுதந்திரத்தையும் அவர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய இடங்களையும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். சிறுபான்மையினரின் இந்த நல்லெண்ணத்தை நன்றியுடன் நோக்க வேண்டும். அயர்லாந்தில் தேசியவாதிகளின் தலைவர் கர்சனிடம் (Carson) ஓர் சமயம் கூறினார்; “ஐக்கிய அயர்லாந்துக்கு ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். எந்தப் பாதுகாப்பையும் கோருங்கள். உங்களுக்கு அவை அளிக்கப்படும். அதை ஏற்க மறுத்த கர்சன் இவ்வாறு பதிலளித்தாராம்; “உங்கள் பாதுகாப்புக்களை உடைப்பில் போடுங்கள். உங்களால் ஆளப்படுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள சிறுபான்மையினர் இப்படிக் கூறினாரில்லை. பாதுகாப்புகளோடு திருப்தியடைய தயாராகவிருக்கிறார்கள். நான் இந்துக்களைக் கேட்கிறேன். இது ஓர் வரப்பிரசாதமல்லவா உங்களுக்கு? என்று நிச்சயமாக என்பதே என் தீர்மானம்.

வகுப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு எனக்குத் தோன்றிய ஆலோசனைகள் இவை. அகில இந்திய செடியூல்டு வகுப்பினர் சம்மேளனத்தை இவை கட்டுப்படுத்தா. என்னைக் கூட வை கட்டுப்படுத்தா. இவற்றை முன் வைப்பது ஒரு புது மார்க்கத்தைக் காணும் முயற்றியேயன்றி வேறல்ல. உள்ளபடியான என் ஆலோசனையைக் காட்டிலும் மூலக் கோட்பாட்டையே நான் வலியுறுத்துவேன். கோட்பாடுகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டால், வகுப்பு பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது சென்ற காலத்தில் இருந்ததைப் போல் அவ்வளவு சிக்கல் நிறைந்ததாக இருக்காது.

இந்தியாவில் உள்ள முட்டுக்கட்டை நிலையைத் தீர்க்கும் பிரச்சினை சுலபமானதல்ல. 1867-ஆம் ஆண்டில் தோன்றிய ஜெர்மன் நேசக் கூட்டமைப்புக்கு (Confederation) முன்பு அந்நாடு இருந்த நிலை பற்றி, “தெய்வ ஆணையால் விளைந்த குழப்பம்:, என்று ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் வர்ணித்துள்ளதைப் படித்தது ஞாபகம் வருகிறது.

ஜெர்மனியைப் பொருத்த வரை கூறியுள்ளது உண்மையோ இல்லையோ, இந்தியாவில் நிலவும் நிலைமை மிகத் துல்லியமாக வர்ணிப்பதற்கு அது மிக பொருத்தமாக உள்ளது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஜெர்மன் தன் குழப்ப நிலையிலிருந்து ஒரே கட்டத்திலில்லாவிடினும் அடுத்தடுத்துப் பல கட்டங்களில் வெளிவந்து மகாயுத்தத்திற்குச் சற்று முன்பாக, மனதால் ஒன்றுபட்டு கண்ணோட்டத்தில் ஒன்றுபட்டு, பொதுவான எதிர்காலம் என்ற நம்பிக்கையில் மக்களாக அந்நாடு உருவாயிற்று.

குழப்பத்திலிருந்து வெளிவந்து ஒழுங்கை உண்டாக்குவதில் இந்தியா இதுவரை வெற்றி பெறவில்லை. இதைச் சாதிப்பதற்கு இந்தியாவிற்கு வாய்ப்புகள் இல்லாமற்போயின என்பதாலல்ல. உண்மையில் பல சந்தர்ப்பங்கள் வந்தன. இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒன்றை ஒருவாக்கித் தரும்படி இந்தியர்களுக்கு 1927-இல் லார்ட் பிகன் ஹெட் சவால் விட்ட போது முதல் சந்தர்ப்பம் வந்தது. அந்த சவால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது; “**நேரு அரசியல் அமைப்புத் திட்டம்**” என்ற பெயரில் ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது. எனினும் இந்தியர்களால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை; எவ்வித இரக்கமுமின்றி குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்டது. வட்ட மேஜை மாநாட்டில் அவர்கள் 1930-இல் கலந்து கொண்ட போது, இந்தியர்களுக்கு இரண்டாவது சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. இங்கேயும் மீண்டும் தங்களுக்கென ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை வடிக்க இந்தியர்கள் தவறிவிட்டனர். சமீபத்தில் செய்யப்பட்ட மூன்றாவது முயற்சி சாப்ரு கமிட்டி. இந்த கமிட்டியின் ஆலோசனைகளும் பனற்றுப்போயின.

மற்றுமொரு முயற்சியை மேற்கொள்வதற்கு உற்சாகமோ, நம்பிக்கையோ இல்லை. விதிப்படி நடக்கும் என்ற எண்ணம், எந்த முயற்சியும் தோல்வியில் முடியுமாதலால் எம்முயற்சியும் வேண்டாம் என்று கூறும் நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதே சமயத்தில், இந்தியர் எவரும் இவ்வளவு மனச்சோர்வடைய வேண்டியதில்லை என நான் நினைக்கிறேன். இந்தியாவிலுள்ள முட்டுக்கட்டை நிலை, ஒரு செத்த நாய் போன்று நாற்றமடிக்கும் நிலைக்குப் போகிறதை அனுமதிக்கிற, நாட்டில் நடக்கும் அரசியல் குழப்பச் சண்டைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர எதுவும் செய்யப் போவதில்லை என்று கூறுகிற சொரணையற்ற நிலைக்கு எந்த இந்தியனும் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. சென்ற காலத் தோல்விகள் யாரையும் சோர்வடையச் செய்ய வேண்டியதில்லை.

அவை என்னை சோர்வடையச் செய்யவில்லை. வகுப்புப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் எல்லாம் தோற்றுவிட்ட போதிலும், அந்தத் தேல்விகளுக்குக் காரணம். இந்தியர்களின் இயல்பான உள்ளார்ந்த குறையினால் அல்ல என்று நினைக்கிறேன். அவற்றிற்குக் காரணம் தவறான கண்ணோட்டம் தான். எனது ஆலோசனைகளை உணர்ச்சிவசப்படாமல் நடுநிலையிலிருந்து பரிசீலித்தல், அவை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவையே என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அவை ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன; எனவே எனது நாட்டு மக்களுக்கு நான் அவற்றைச் சிபாரிசு செய்கிறேன்.

முடிக்கும் முன் என்னை விமர்சிப்பவர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை. என்னுடைய ஆலோசனைகளில் சில அம்சங்களுக்குத் திருத்தங்கள் கொடுப்பது அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகலாம்; ஆனால் அவற்றை நிராகரிப்பது சுலபமல்ல. அவர்கள் இவற்றை நிராகரிப்பார்களெனில், அவர்கள் செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம். எந்த கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அவை தயாரிக்கப்பட்டனவோ அந்தக் கோட்பாடுகளையே மறுப்பது தான்.